

כל העיר

אולמרט בשחקים

(אייל הראובני, 28)

בס"ד / אנשיל פנר

מדור חדש (42)

גיליון 1138 | 17 בסיוון תש"ס | 16.8.2000 | שבת | 11:10 | מוצאי שבת | 20.26 | פרשת השבוע | 'מחלוקת' | המחיר | 4.90 | ש"ח | חניס לקוראי 'הארץ'

ידיעות אחרונות לא מה שהשבתם

בחמיכת ועד העיתונאים. מועל מוכה (צילום: רפי קוק)

הבריונים של נוני
מוזס שוברים ידיים
ורגליים, העיתונאים
משתפים פעולה
ומוחאים כפיים.
התקשורת ודעת
הקהל שוב התייצבו
לצד הכסף הגדול.
האמת על השבתת
"דיעות אחרונות":
הסיפור שלא תקראו
בעיתון של המדינה

(אלון הדר, 68)

פצצה מתקתקת בבית הספר לרפואה

(אבי חובב וערן סידיס, 23)

בעיצומה של החקירה:
העירייה מעבירה
כספים לאיתרי

(מאיר ברדוגו, 25)

פלנטה אחרת

בבית המשפט הצבאי
בבית-אל צדק הוא רק כוכב,
וסא"ל יורם הניאל הוא
אלוהים (סייד קשוע, 66)

צילום: רפי קוק

את העיתונים, שוסר אחרי עלה חוק אתי למטה בלי אוזרה. נפ' לתי על הרגל. לקחו אתי לבית החולים ולמסן ואמרו לי שהק' הסול שלי שבר. גיבסו אתי, ושישה שבועות אסרו לי לרדוף על הרגל.

מלכו העדיית של הפצועים, הגיעה לירי 'כל העיר' קלטת ויריאו שתיערה כמה הפגנה. בתמונת נראים אנשי אכטזה ומר שים עז ושוברים כברי משקל מסתובבים מאחורי גדרות התיל. נראים גם כמה מפגינים עם פצעים פתוחים צבב, מובלים לאמבולנסים.

מבוא לתקשורת

כיאה למלחמה מודרנית, התקשורת מילאה תפקיד מרכזי בק' רב. הנהלת העיתון השכילה לשלוח לחזית את מימי מחס עדינת המראה והחיכנית. הטייקונים נוני מחס ורליעוד פיישמן הוצעו. אנשי עסקים בעלי הזן עתק עלולים הרי ליצור רימי כותני מרי. אבל הסיוד הגדול הגיע מצד עיתונאים ועורכים בכירים כ"רירי עוז", שהתנגיטו להסביר מרוע חברי המערכת תומכים בעמדת הנהלה (ר' מסגרת). כיום הראשון לסכסוך פירסם סבר מלוצקי מאמר תמיכה גורף בצעדי הנהלה. בהמשך התייצבו העורכים לצד חברי הנהלה כמסיבת העיתונאים שקיים "יריעות אחרד נת'.

גם "מעריב" שירת את קו ההסברה של הנהלת "יריעות". כש' ביקשו אנשי ועד עובדי הרפוס המינהל לפרסם מרעה בעמודי החשישות של עיתון "מעריב" הם נדחו. הטענה לשודררע. ער"ד אשר חלו, המייצג את הועד, פנה ליועץ המשפטי של "מעריב", וכיחד הגיעו לנטח מסופם. גם המרעה המתוקנת לא קיבלה איד שור. חלד צילצל ללועד "מעריב", ועקב ארו, ותהה מרוע המורד עה נפסלה ארו הסביר: בגלל השעה המאחרת. השעה היתה שסונה בערב.

העיתון של ערפאת

יום שני בבוקר, בית-סוקלוב. לאור הכישלון ההסברתי מכנס הועד מסכת-עיתונאים. מנתם ארדוני פונה לעיתונאים בקול כנס "הנהלה נייה ציבור עיתונאים. או שהם תמימים או שהם טיפשיים. שנים עברנו כ"יריעות". עכשיו, כשהעיתון שמו ושבע, הנהלה נתנת את היחס המשפיל ביותר. מסתובבים כריונים עם נשק קל, חריבות, סכינים. יש לנו תצלומים כאילו מורד בציבור של חיובאללה. יש לנו וכות להפגין, ותפקידה של התקשורת לשי מור' הרמוקסיה ועל השפיות. אפה אמתי'.

יור' איגוד הרפוס בהסתדרות, רוד גלנוס, תחקי את הטייפונים: "התוכנית שלהם תוכננה במשך שנה. נוני מחס, נמרודי, שוקן, אלו שרבו כל השנים, קושרים יד אחת ומרפסים את העיתון אחד אצל השני". אכנתו המחוסם האחרון כפני השיריות הבקתי נסכ לת של הועד", הסיף מרדכי גלר, יור' הסתדרות הפקידים.

כדי לפרק את המאבק מ'סיסמאת הסתדרותיות עבשות', כפי שכנה איתו ועד העיתונאים, סק' ער"ד חלו את הריכט המשפטי של המאבק. "שכירה של שכירה על-ידי מסירת העבודה לעובדים אתח לעבודתם, היא צעד כלתי חוקי על-יפי אמנת בינלאר מיות. אמר לי מוחמד בשכירה שאם רכז כזה היה קורה שם, אנשים היו יוצאים לרחובות וקרעים לגודים את מי שעשה רכז כזה

עיתון מיקו חתומה

"אני המיד עם הדמוקים". נלעזר (מימין) במסיבת-העיתונאים, לצד רודי ומוסז

מאכטס: "אנחנו פה חבורות מיפו ורמלה. אחד אמר לשני והגענו. אין לנו עבודה קבועה. אמרו לנו והגענו לפה. לא ידענו מה יהיה, רק אמרו שזה לשמור על הבניין. אחרי זה הבנו שהעובדים של 'יריעות' יבואו להפגין. אנחנו פה עד שיינמרו הבלקן"

עובד: "השומרים לקחו את צינורות כיבוי-האש והתחילו להתיז עלינו מים. פתאום התנפלו עלי עשרה אנשים, זרקו אותי לרצפה ובררו אותי לתוך המפעל. הם בעטו בי כל הדרך. כל הזמן צעקתי: 'למה אתם מרביצים לי? אני לא ילד קטן. אני בן 58'"

פה, והם המשיכו להרכיב. עד שהגיע קצין משטרה, ראה אתי הדי זמין לי אמבולנס. מהמכות קיבלתי ועודו מוח. מאו אני לא יוצא מהבית, כולי חרד. יש לי קיבוע על הצוואר, ואני כל הזמן על כרורים ומישחות". בעקבות תחקירי החלה קטטה בין המאכט חים לעובדים. אכנים השלכו מכל צד, וכמה אנשים נוקפו לטי' פול המוא.

מרוס אלישקוב, עובד מינהלה: "כשכבוע שכבר הגענו להפגין מול עיתון 'גלובס', שם הם הרפסו את 'יריעות'. פתאום יבאו שני רכבים עם גז חזק, וליום רצו שמונה שומרים בכל כיוון. אחר הנהגים האש של אנשים, על הכביש ועלה על המרדכה. הוא נסע כמהירות לא נורמלית. פתאום חבר שלי צעק: 'מרוס, תיורד'. מרה הסתובבת, ולמולי רוד הרק שלי נתקעה בתוך המראה ונשכר רוד לי שתי אצבעות וכפי חרד. הסתכלתי על האצבע שיצאה ממח קום, ופתאום בלי אני שומר ואמר: 'מה אתה עומד, יא בן זונה. השתגעתי שהאצבע לא במקום ולא ענית לי. רופ לי כעיסה בבי טו'.

סרניו שווכמן הגיע כמזארישבת לפארקדהאוס ברמת-גן. "ראיתי שם ארבעה שומרים הולכים לשכור את האוטו שלי חבר שלי". הוא מספר: "חלכתי לשם, והם נתנו לי מכות באלות צבב. אמרתי להם: 'בלי מכות', והם נתנו לי עוד מכה. נפלתי על הכ בישי, והם נתנו לי מכות עם הרגליים". שווכמן מרים את החולצה ויושקף בג מלא כסימונים כחולים ואורמים.

ליחוקאל ששון המול שחקן: "הייתי בראשון עם עוד שלושה חברי, וחציתי את הגוש לצפנת על כניין הרפוס של 'יריעות'. חרדו לכיוון השער, ופתאום הוא נפתח ויצאו שני נטרדים כמהי רות. הם עלו על אי התנועה, עלו לי על הרגל והמשיכו לנסוע. הייתי שוכב על הרצפה, אחד החברה בא לעזור לי, והם לא נתנו לי לעזור לי. הרגל התנפלה לי, יש חשש לסרק וקיבלתי שלושים גמ'לים. הגשתי גנם תלונה במשטרה'.

גם חוקי הבריונים לבחת עורבים: מנסה לשבור ברכיים אלימות עובדים להסביר מרוע הנהלה צודקת. התגליתם מודתם של מלחי פנכה, ולו רק על רקע זה טוב היה אילו הייתם מתפרסמים... כעובד תתי, שהעיתון היה לו במשך שנים בית ראשון, אני מאוד כואב את מה שהגענו אליו. לרעתי הם עברו את גבולות הטעם הטוב. למרות שהעמדה שלנו לא תשרת אותנו כקר רום בעיתון, לי ולגרעון היה חשוב יותר להיות צודקים ולא חכמים'.

גם המתן של ברען עשת בערה. "אך זה שהודיע לי מרים קול כנגד הפר' סום המביש בעיתוננו על הסכסוך". כתב: "בריווח כשכבוע שעבר הוצגו עמ'

מתחבאים כמו עכברים

רק שני עיתונאים לא התייצבו בשלושת: גדעון נעשת ובני ברק

רוח הנהלה כפי שנאמר במסיבת-העיתונאים. היה מאמר של סבר מלוצקי שתומך בהנהלה וכשם העיתונות הצרופה נשכחה העמדה האחרת, שבמסורה היא עמדת עובדי רפוס-מינהלה שהודיע שלנו מתנגד לה. איזו מין עריכה עיתונאית זה? אם אנתון בליכך צודקים במאבקנו למען הקידמה הטכנולוגית, מרוע אנתון מתחבאים כמו עכברים". ג'קסון מגיב: "דוד העיתון לא נחודר לעבודתם הם המכו לבת מגורת. 18 מותם מרודיחים מעל שישים אלף שקל'.

אתח משולף להם, או משפחת מרופד אולי את הקנאה שהעיתונאים לא העזירו להשיג בוח חספם עבריהו

הם מתייחסים אלינו כשהצננת ומשוט מתעללים בנו. עיתונאים השפכים לעבריים נרצעים. האלימות שלהם היא ללא אח רע. גם לעבריינים אתם נותלים זכות תגובה בעיתון. היה צריך לתת להם לכסא את עמדתם.

איך תבנו מלב שלם מאבק עובדים אחריהם? אני מוחה בכל חוקי אם השעלה אלימות שלא לצורך. אם הם היו באים אלינו ויושבים איתנו למצוא דרך במשותף, לא היינו מתייצבים נגדם, אבל הם שהצננים. יא-אופשר לרדות בנו.

איזו מין עריכה עיתונאית? עשת

דוח כוסות קפה ותה לעובדים. "שלושים אלף שקל משכורת? רק עשרות ותיקים מרוויחים ככה", צחקה עובדת צעירה ושל" מה תלוש משכורת. 6,000 ש"ח נטו, כולל שעות נוספות כנגד בה שליש מהמשכורת.

אחרוני דיווח על מסיבות העיתונאים והדיון בבית המשפט. "היום אנתנו מוותרים על הפעילות הלילית", הוא אמר. "לא ניתן להם תירוץ להפיל את הדיון. לא להסכים לשום טלפון לחזור לעבודה. מי שיודע על עובדים שהתפתו, לתת לנו את הרשימות. כיום הפקודה נגיב. אלו תולעים כלי חוט שדרה". אחר העובדים הקשישים צועק, "הבוגרים האלו, אני לימדתי אותם איך לעבוד". הקהל מוחא כפיים. "נאו", הוא ממשיך ומדגיש נפנף באצבע משולשת. אחרוני מקריא את המכתבים של עשת וברק (ו' הרחבה), והקהל מוחא כפיים.

הלאה לבית "ריעות אחרונות". חצות. גדרות תיל, מחסומי כרזל וכלי נסאות עץ מוצבים על הגדרות. מאתיים מאבטחים נמתינים בהרבת העיתון להתפתחויות. "מה אתם עושים מה?", צועקים שני שומרים לעברנו וזורקים בקבוק פלסטיק. כעבור רגע מתקף שומר אחר את הצלם. "איך יזינו את העובדים", שרה חבורה של צעירים רוסיים ותוקעת פוזה של שרר וים. כמה מחורות במיני ונעלי עקב יושבות על המררכה הסמוכה וממתינות לשומרים.

סמוך לשער העיתון יושבות ארבע עובדות בסוכת מחאה ומחתימות את העובדים והשבים על עצומת מחאה. "על מה חותמים כאן?", תמה נער בכגני מועדונים שנתקל בנשים. "על המשבר ב'ריעות' שמעת?", הן שואלות. "אה, אתן נגד הציון הסכני, שנות אלפיים, שנות אלפיים". "עכברו על כל המדינה, אז למה שהוא לא יאמיץ", מתמרמרת אחת המפגרינות.

עובדת אחרת מערבת: "אל תשאל מה הולך פה. לפני כמה ימים עשינו תורנות לילה בסוכה וראינו מצעד של מחורות בלונדיניות, חצי עירומות, נכנסות לבניין. הבנו מהמאבטחים הוותיקים שהשומרים החדשים הזמינו נערות ליווי. סרום ועד מורה הם עשו בתוך הבניין. הם שיכורו כוח".

ממשיכים לראשון לציון, לרפוס החדש של "ריעות". כמאה מאבטחים מוצבים מאחורי גדרות התיל. כשהם מבחינים במצלמה הם מותחים בתצוגת תרגילי קונגפו. "תיקים כמש" טרה יש ליי, משוייך אחר השומרים. מאבטח אחר מחליט לעד

444

יוצא יחידה מוכרחת בהפגנת יכולת. מאבטח

עובד: "ההנהלה ניסה ציבור עיתונאים. או שהם תמימים או שהם טיפשים. מסתובבים בריונים עם נשק קל, חרבות, סכינים, ויש לנו זכות להפגין. תפקידה של התקשורת לשמור על הדמוקרטיה ועל השפיות. איפה אתם?"

444
העובדה ששום ח"כ מלבד תמר גולונסקי לא קרא להדם על העיתון מראה את הכוח שלהם. העובדה ש'מעריב', 'הארץ', 'גלובס' וה'גרוזלים פוסט' הרפיסו להם את העיתון היא ברית טוטלית שאף אחר במדינה לא יכול להתמודד איתה. אפילו הרשות הפלסטינית הרפיסה את העיתון ברמאללה. איך מדינה שלמה לא יודעת על מה השביתה? אני קורא להדם אורחי על 'ריעות אחרונות'. מי ששונה אותו מביע תמיכה בשבירת רגליים.

אנשי התקשורת שוב לא ניסו להבין את המאבק. גם חברי הורע לא עזרו להם. ברפוס הם אולי מבינים, אבל בתקשורת יש להם מה ללמוד.

לשעות הצהריים נקבע דיון בבית הדיון לעבודה. המישים עובדים הים הגיעו לישיבה. מפגני מנובס עם מקל הליכה הביס בקיורות על ניצוג התנהלה, סמנכל העיתון יגון אנגל. "עירייה דיון שלהם, אריאל שמר, ייצג אותנו בעבר", התמרמרו העובדים. "עכשיו הם גם קנו אותו". "את כל המדינה הם קנו", ענה עובד אחר, "גם את ערפאת, זה זה להרפיס את 'ריעות' ברמאללה". "מי עשה אותו אם לא הסי", זעק עובד מאחור. "אשתו של ערפאת תהיה הרפריקאית של העיתון".

בפתח הדיון הסביר השופט, צחק לובצקי, את מורכבות הדיון. "יש לנו בקשה לא שגרתית שעובדים מבקשים צורמניעה נגד השיכת המפעל שלהם", הסביר. "אכן, מקרה מעניין ותקרימי". שמר ביקש לדלג על הדיון המשפטי והתמסר בהצעה פרקטית: מינו מגשר בין הצדדים. חלר התנה את ההסכמה בפתירת העיתון לערברים וביטול מכתבי הפיטורים. שמר התנגד. לאחר שעתיים של התנגשות שלח לובצקי את הנצים לרון בהצעתה: שקט תשעיתית מוחלט במשך תשעים יום. החזרת העובדים לעבודה בעיתון ומי נרו מגשר מוסכם. שמר ביקש עדי יום לשבת על הצעת הפיטורה. הם מנסים למריח את הדיון, עקץ חלר. הדיון הסתיים, והעובדים יצאו לרחוב. אנגל בידר אותם שלום. "אל תענו לי", צעק עובד אחר, "הוא זרק אתכם מהעיתון". "תירגע", אמרה לו האביציון, "מחר אתה תעבוד מחר".

התולעים

בשעת הערב התכנסו 500 מעובדי הרפוס והמינהלה בבית הויער הפועל של ההסתדרות. בפתח האולם מוגה אחת העוב

כשחיים טוב...

"ירושלים של זהב"
יחידות דיון לעצמאיים ומחלקה מפוארת לתשועים

מרכז מגורים איכותי לגיל הזהב ובו יחידות דיון לעצמאיים ומחלקה מפוארת לתשועים המתאימה גם לתקופות החלמה לאחר ניתוח או אישפוז ממושך. ב"ירושלים של זהב" צוות אחיות מקצועי המספק השגחה הפואית. 24 שעות ביממה, ביקורת רופאים וטיפול אישי, מסור חם ואוהב. צוות העובדים וההנהלה אמון, מקצועי ובעל ניסיון קודם של למעלה מ-12 שנים, המקפיד גם על פעילות חברתית ענפה. ירושלים של זהב עובד על פי חוק בתי אבות וברשיון ומציע מסלולי כניסה שונים ואטרקטיביים.

אשמח לענות על כל שאלה

בברכה,
אברהם (אבי) גניש
מנהל "ירושלים של זהב"

...מרגישים הרבה יותר טוב!

קורא הדורות, 26 אי, ארנונה, ירושלים

לפרטים נוספים: טל' 02-6714932, טלפקס: 02-6714930, אבי - 058-613333

מיסוד יחידות

יחידות דיון לעצמאיים ומחלקה מפוארת לתשועים

האוניברסיטה העברית בירושלים

כתי פסיכואטרי?!

כון אפשר להתקבל לחלק מהחוגים גם ללא בחינה פסיכומטרית:

- לבעלי תואר אקדמי
- לבעלי ממוצע 9.5 ומעלה בתעודת הבגרות
- לבעלי לימודים אקדמיים חלקיים בממוצע 75 לפחות

ולחילופין אפשר להתקבל לחלק מהחוגים ללא תלות בממוצע תעודת הבגרות:

- לבעלי ציון 550 ומעלה בבחינה הפסיכומטרית

פוסטים ומידע עדכני במשרד לקבלת תלמידים:

02-5882882/8 בשעות 11:00-14:00

באתר האוניברסיטה באינטרנט

* לחלק מהחוגים בפקולטות למדעי הרוח, החברה, הטבע, החקלאות, המזון ואיכות הסביבה.

אם אתה תאיסו להיחלואייה... אנחנו נאיסו אלייך!

● מידע אישי - בצייק צנו

רק באוניברסיטה העברית תוכלו לקבל הודעות מהירות על צג הטלפון הנייד

- בנושאי:
- קבלה ללימודים
 - שכר לימוד
 - ציונים
 - ביטולי שיעורים
 - מלגות

● אז איך עושים את זה?

פנו לאתר האינטרנט www.huji.ac.il "מערכת מידע לטסטודנט" - מסרו את מספר הטלפון הנייד שלכם ואשרו את הבקשה לקבלת הודעות.

● מענה קולי טלפוני (02-6584111)

חייגו למענה הקולי, הקישו את מספרי הקורסים וקבלו את מועדי הבחינות ובנוסף - מידע אישי מנון.

● אתר האינטרנט

אפשר גם לקבל מידע אישי מנון באמצעות אתר האינטרנט של האוניברסיטה:

www.huji.ac.il

האוניברסיטה האובויה המקבאת אלו!

בחינת המאבק. מימי טנ"ר מירי

קולי לא משמח. מימי מירי

מצטערים, נפצעו עובדים

הנהלת "יריעות" מסרה את תגובתה כאמצעות רובר שביקש, בפרץ מפתיע של צניעות, לשמור על עילום שמו. וזו התגובה "דוב מקיי" האלימות שאירעו קודם כאשר העובדים ניסו למנוע בכוח את הפגנת העיתונאים. אנו מצטערים שנפצעו עובדים, אבל עדיין אנוהו חושבים שזה מחובתנו להגן על הוועדה. הביקורת על איחוד המחוזות של המ"לם נובעת ממשש לתחרות הוועדות. במק"י זה זה שיתוף הפעולה נוער לשלוח את המשך התהליך, כדי שלא יישאר עיתון אחד במדינה שני העובדים משרד מפני שנקטו באלימות. לבו של הסמךך הוא העניין הטכנולוגי, מי שאומר אחרת לא דובר אמת. האם התנהלה היתה משכית את העיתון בשביל כמה מיליוני שקלים?

444
שנת תוצנת סטריפסיו לפני החברים. איך אמרו אנשי "יריעות" "מאבקים מיחידות מוכותות".

עובדים לבניין "גלובס" הספור. בניין ממלכה. מתחם ענק המ"י כל כמה מספעייל עתירי הממון של אליעזר פישמן. בקומה הראשור נה ממוקם סופרמרקט של רשת גרינברג. בקומה השנייה משרדיו חברת הכלים תכל, ובקומה השלישית מערכת "גלובס". סיבוב מס"י כיוב לאימפריה מגלה שכל המתחם הענק כוסה בגרורות תיל. תקסר רת 2000.

קבוצת שומרים ערבים מיפו מברכת אתנו לשלום. על גרורות התיל תלריים וזגות גרביים ותחתונים, וצינורות כיבוייהאש מוצ"י כים בחיכוך. אחד העובדים מספר כיצד גויסו לעבודה: "אנחנו פה חברות מיפו ורמלה. אחד אמר לשני והגענו. אין לנו עבודה קבועה. אמרו לנו והגענו לפה. לא ידענו מה יהיה פה, רק אמרו שזה לשמור על הבניין. אחרי זה הבנו שהעובדים של "יריעות" יבואו לפה להם" גין. אנחנו פה עד שייגמר הבלגן".

לא אמר לי לרמות את העובדים מובלים מנאן באמבולנסים? חבל לי עליהם, אני גם איש משפחה. יש לי בנות. אבל למה הם התפרצו לכאן למה לזרוק כקבוקים הלוואי שיקבלו מה שהם רוד צים, גם אנחנו מופלים. אנחנו גם איתם.

אדום חיזור

הקורדים על ההצלחה התקשורתית של הנהלת "יריעות אחרינות" מגיע לחברי המערכת. עורכים בכיירים התגייסו להסביר מרוע עיי" תונאי "יריעות" תוסכים בעמדת התנהלה. כשביקשנו, למשל, מינון אנגל תגובה על טענות העובדים, הוא הפנה אותנו לדורון גלעזר, העורך הפורש של "7 ימים", שנמצא כעת בחופשה וממתין לתפקיד חרש ובכיר ב"יריעות".

גלעזר היה בתחילת שנות ה-90 עורך "כל העיר". אז נהג להת" נאות בעמדת סוציאליסטיות. שאלנו אותו השבוע לאן נעלמה תר רעתו הפרולטרית מול העדריות על הפועלים המוכים. גלעזר: "מאוד קשה לי עם הסיטואציה הזו. במהלך השיחות שהיו לי עם עובדי הרפוס, מתוך אותה סולידריות, הוודית אותם שחיי" כים למצוא פתרון שכמסגרתו נטבז אחד העיתון יתקדם טכנולוגית ומצד שני יוכסחו זכירותיהם. לצערי, שוב רשוכ העובדים הם שהכ" שילו פתרונות מוצעים, וכקנאות הזו הם הכיאו לפרוץ הסכסוך".

איך זה שעותנאמי "יריעות" בתרו לתתייצב רווקא לצד התנהלה ולא לצד העובדים? המאבק לא היה סכסוך עבודה רגיל, אלא מצב שבו קבוצה קטנה מאור של עובדים עשתה שימוש כמונופול שלקחה על אמצעי ייצור מורדניים. במצב כזה העיתונאים, ובמיוחד העורכים והגרפיקאים, הם הקורבנות הראשיים שאינם מצליחים לעשות את עבודתם כיאות. חשכנו שהשינוי שהנהלה מציעה הוא הכוחי כדי לעשות את העבודה העיתונאית, ולכן תמכנו בה. אני תמיד עם הרפוסים. ב"יריעות אחרינות" העורכים והגרפיקאים הם המנוצלים, הסודיים הם בעלי זכויות היתר ומנוצלים.